

sének napját megdicsőíteni. Te fogsz ezentúl ezen a napon fényt hinteni, örömet hirdetni kunyhóban, palotában mindenütt... Ez legyen a föladatod és jutalmad, te pompás, te szép kárácsonyfa!"

(Népmese.)

Eperfatulajdonos.

A szülőfalumnak legszebb eperfája
a plébánián volt. Hányszor vágytam rája
felmászni és szedni kisgyerek koromban!
Ami Kaszor és Pollux, két lombos, goromba
kuvaszkutya védte, mint két pokol-sárkány;
nem hintált ott gyermek az eperfa sátrán!

S nem hintázott gyermek az öreg plébános
zárkózott lelkén, mely zord és magános.
Két nagy kutya védte, fekete, goromba,
Csak messziről néztük, szomorún szorongva.
Sosem simogatott se gazdag, sem árva
gyermekfejet; szíve rozsdás zárral zárva.

Most én is eperfatulajdonos lettem!

S oly furcsa; itt senki semmitől se retten,
kapum, házam, mindig járva idegennek,
barátnak, rokonnak. Folyton jönnek, mennek,
néha már udvarom olyan, mint óvoda
s szobám repedt szívet ragasztó iroda.

Az eperfám pedig egészen közpréda,
szabadon szedheti fekete eprét a
falu minden kölyke. Cigánypuzdék; bérma-
s keresztgyermekeim járnak rája, épp ma
tizet olvastam meg; ettek s vidámtót
füttyöltek a lomb közt, mint fekete rigók.

Talán nagyapámtól örököltem őket,
szívem eperfáján az eperszedőket;
istenes ember volt és keresztgyereke
a cigányfajtaból nyolcvan volt kereken!
Minden nap misén volt és őt hívta papja,
ha egy puzdénak nem akadt keresztapja.

Szívem eperfáján mennyi kis szegényke
eprészett már! Jön-megy sok pöttön legényke;
„Nyúlat hoztam, adjon kis galambot érte.”
Szívet hoztam, adjon lisztcédulát érte.”
„Imát hoztam, adjon orvosságot érte,
mert anyukám beteg s nagyon szépen kérte.”

Szívem eperfáján felaggatom szépen
 a sok imát, a sok-sok köszönöm szépent,
 a sok gyermekszívet. Ha vénülni kezdek,
 s lehullnak az álmok, fények, lombgerezdek;
 nem marad a szívem eperfája csonka,
 didergő, de ragyog, mint egy karácsonyfa!

(*Mécs László.*)

A szegény, kit Isten küldött,
 Ide gyakran beköszöntött
 És azon, mit innen elvitt,
 Lelkében nem tört meg a hit;
 Nem hideg pénz, hideg arcok,
 Eleség volt az ajándok.

(Vörösmarty M.: A szegény asszony könyve.)

Az Isten a szegények részét
 A gazdagoknál tette le.
 Ha földi jóval vagy megáldva,
 Akkép sáfárkodjál vele,
 Hogy megszegjed az éhezőknek
 Isten nevében kenyered,
 Máskép bizony fogsz ten fejedre
 Gyűjteni eleven szemet.

(Tompá M.: Kenyérkő.)

A szent este.

Volt egyszer egy ember, aki kiment a sötét éjszakába, hogy egy kis parazsat szerezzen. Kunyhóról-kunyhóra járt és bekopogott minden ajtón:

Segítetek rajtam, jó emberek! — mondta. — Feleségemnek éppen kisgyermeké született és nekem tüzet kell szereznem, hogy őt és a kisgyermeket melengessem.

De az éjszaka sötét volt és az emberek mélyen aludtak. Senkisémet felelt szavaira.

Az ember csak ment tovább, tovább. Végre, messze távolban, világos tűzfényt pillantott meg. Abban az irányban folytatta útját és látta, hogy a tűz a szabadban lobog. Egy egész sereg fehér juh tanyázott alva körülötte és egy öreg pásztor ült mellette, hogy őrizze a nyáját.

Mikor az ember, aki a tüzet kereste, odaért a juhokhoz, látta, hogy három hatalmas kutya alszik a pásztor lábainál. Ezek az ő jöttére azonnal felébredtek és kitépték széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de hang nem jött ki torkukon.